

ОГІМ ЭЖУД

ОТОЯНПЖОМЭН

У глибину кролячої нори

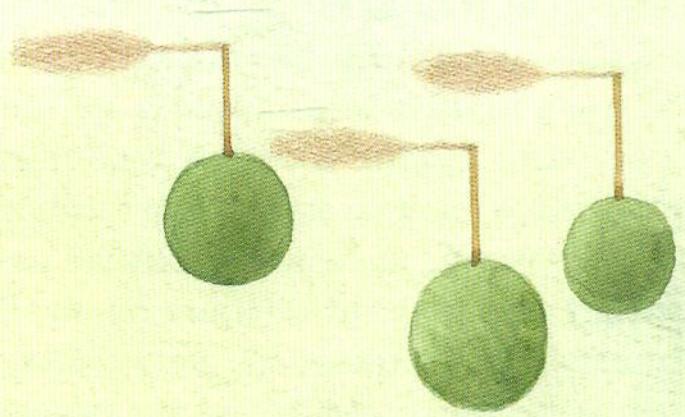
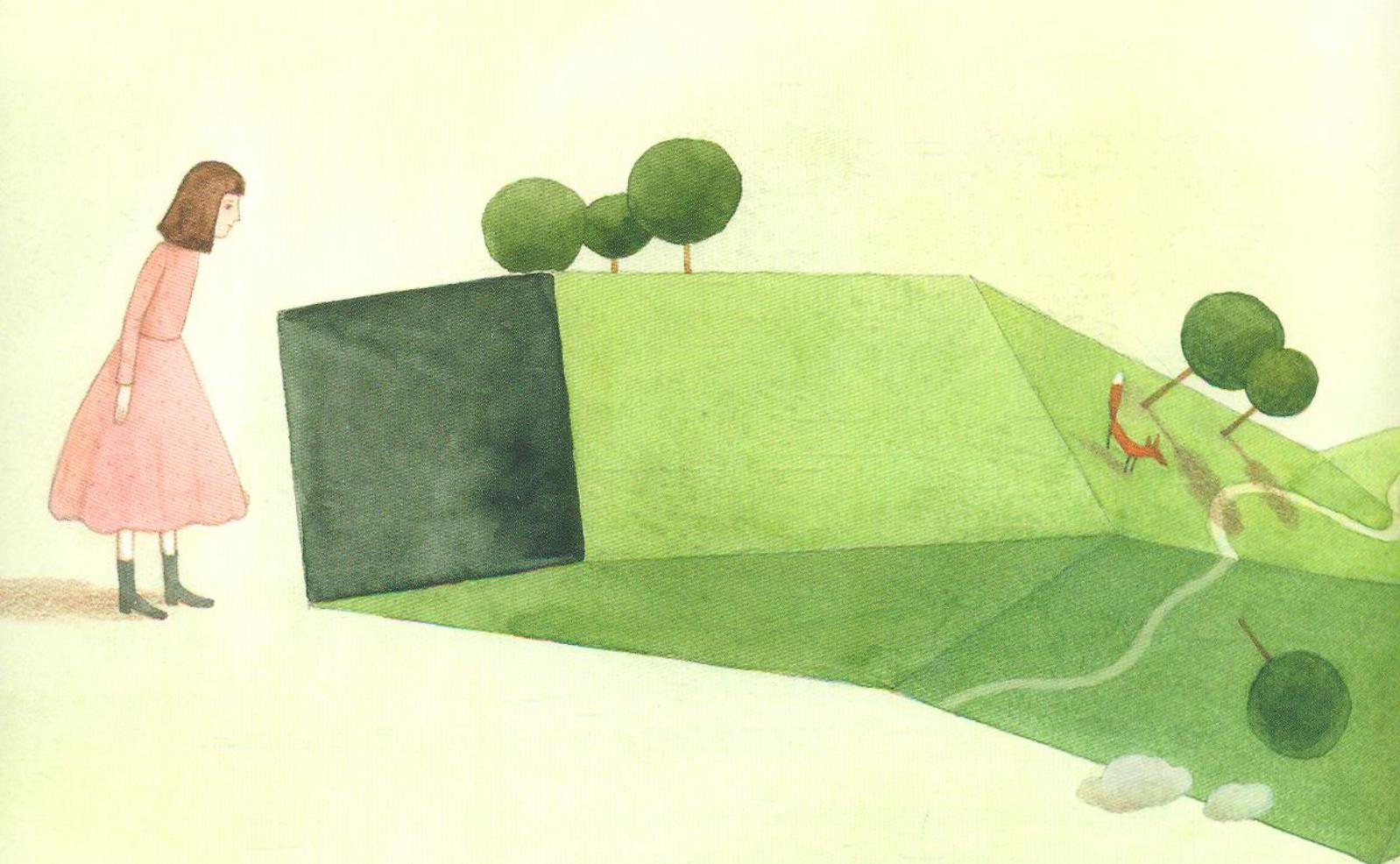
Аліса починала нудьгувати, сидячи поруч із сестрою на лавці й нічого не роблячи. Раз чи два вона крадькома зазирнула в книжку, яку сестра читала, але в ній не було ні малюнків, ні діалогів.

— І навіщо, — подумала Аліса, — книжка, в якій немає ні малюнків, ні діалогів?

Раптом повз них пробіг Білий Кролик із рожевими очима. В цьому не було нічого особливого. Алісі не здалося незвичайним навіть те, що вона почула, як Кролик промовив про себе:

— О Боже! О Боже! Я ж спізнююся!

Коли Аліса згадувала про це пізніше, то розуміла, що повинна була б здивуватися, але в ту мить слова Кролика здалися їй цілком природними. Однак, коли Кролик витягнув годинник із кишені жилета, подивився на нього і помчав далі, Аліса скочилася на ноги. В її голові промайнула думка, що вона ніколи ще не бачила ні жилетних кишень у кроликів, ні годинників, які б витягали із цих кишень. Аж палаючи від цікавості, вона побігла через поле за Кроликом і встигла лише розгледіти, як він гулькнув у отвір великої нори під огорожею.

Наступної миті Аліса стрибнула слідом за ним, анітрішечки не турбуючись про те, яким чином вона вибереться звідти назад.

Спочатку кроляча нора була цілковито пряма, як тунель, але раптом обірвалася вниз так несподівано, що Аліса, не встигнувши подумати про те, щоб утриматися, вже летіла вниз в отвір, що нагадував глибокий колодязь.

Або цей колодязь був надзвичайно глибокий, або Аліса падала дуже повільно, але вона навіть встигла озирнутися довкола і здивовано подумати, що ж тепер із нею буде.

Спочатку вона спробувала подивитися вниз, намагаючись здогадатися, що на неї чекає, але було занадто темно, аби щось розгледіти в глибині. Тоді вона озирнулася вусебіч і побачила, що стіни колодязя були заставлені шафами з посудом і поліцями з книжками. То тут, то там на дерев'яних цвяхах висіли географічні мапи та картини. Пролітаючи повз, вона взяла з однієї поліці глечик. На ньому був папірець із написом «Апельсиновий мармелад», але, на велике розчарування Аліси, глечик виявився порожнім. Однак вона не кинула його, побоюючись убити кого-небудь унизу, а спробувала поставити в одну із шаф, повз які пролітала.

— Ну, — подумала Аліса, — після такого падіння, як зараз, мені за іграшку буде стрімголов скочуватися зі сходів! Якою ж хороброю мене вважатимуть усі вдома! Мені тепер зовсім нічого не варто навіть упасти з даху! — І Аліса продовжувала падати дедалі нижче, нижче і нижче. Здавалося, цьому падінню не буде кінця.

— Цікаво, скільки ж миль я пролетіла? — голосно сказала Аліса. — Мабуть, я вже близько від центру землі. Дозвольте-но: він розташований, здається, на глибині чотирьох тисяч миль. Так, це приблизно вірна відстань, ось тільки я не знаю точно, якої широти та довготи я тепер досягла? (Аліса не мала жодної гадки про широту і про довготу, але їй було приємно повторити вголос такі серйозні вчені слова). І вона вела далі:

— Хотілося б знати, куди ж, нарешті, я впаду: можливо, пройду наскрізь через усю землю? Ото смішно буде вибратися й опинитися серед людей, які ходять сторч головою! Як же їх називають? Є таке слово — здається, антипатії. (Аліса в цю мить була задоволена, що її ніхто не чує, адже відчувала, що вчене слово прозвучало не зовсім вірно).

— Я в них так і спитаю, як називається їхня країна: «Пані, скажіть, будь ласка, це часом не Нова Зеландія? Або, можливо, Австралія?»

— Якою неосвіченою дівчинкою вважатимуть вони мене після цього запитання! — продовжувала міркувати вголос Аліса. — Ні, ліпше вже не питати. Можливо, назву буде десь написано, і я прочитаю її сама.

Вона падала все нижче, нижче і нижче. Позаяк робити при цьому було зовсім нічого, то Аліса незабаром знову заговорила сама з собою:

— Уявляю, як Діна нудьгуватиме без мене сьогодні ввечері! (Діною звали її кішку). Сподіваюся, їй не забудуть дати блюдечко молока. Любая моя Діно, як би я хотіла, щоб ти зараз була зі мною! В повітрі, звісно, немає мишей, але ти могла б зловити кажана, адже він дуже схожий на звичайну мишку. Втім, я не знаю, чи їдять кішки летючих мишок?

Тут Алісу стало хилити до сну, і вона крізь дрімоту повторювала:

— Чи їдять кішки летючих мишок? Чи їдять кішки летючих мишок?

Іноді слова плуталися, і в неї виходило:

— Чи їдять миші летючих кішок?

Але позаяк Аліса не могла відповісти на жодне зі своїх запитань, то врешті-решт було все одно, як вона їх вимовляла. Дівчинка зовсім задрімала, і їй навіть наснилося, що вона гуляє з Діною і серйозно запитує її:

— Ну, Діно, скажи мені щиру правду: чи їла ти коли-небудь кажана?